

Stari Gerci so bili lahkoživci in veselega serca. Zadovoljno življenje jim je bilo nad vse. Kedar so se srečevali, prihajali in odhajali, klicali so si: „hajre,“ rekše: „veséli se!“

Nekdanji slavni Rimljani, vajeni velikih in mnogih vojsk ter neprestanega potovanja po svojej razširnej državi, pozdravljali so se: „ave“ ali: „salve,“ rekše: „bodi pozdravljen,“ ali: „srečno hodi!“

Prejšnji Židovi so bili pastirsko ljudstvo. Ker so jim sovražniki često dodévali, niso si vedeli boljšega želeli, nego li pokojnega življenja, zato je bil njih pozdrav: „mir vam bodi!“ Ta pozdrav jim je dajal tolažbo v sužnjosti in je bil znamenje, po katerem so se razpoznávali, ko so bili razkropljeni mej tuje narode.

A ko se je kerščanska vera začela širiti po svetu, bilo je ime Kristovo za bratsko znamenje mej vernimi. Uže za kervavega pregánjanja so si kristjani natihoma rékali: „hvaljen bodi Jezu Krist.“ „Na večni čas, amen!“ bil je lepemu pozdravu veseli odgovor. Ta pozdrav je ostal do denes. Po vseh jezicih, v katerih se moli „Oče naš,“ pozdravlja in odzdravlja se tudi s tem svetim pozdravom.

„A Dieu“ govori Francoz, „a Dio“ velí Lah, „behüte dich Gott“ želí Nемец prijatelju, kedar se razstajata, a mi Slovenci démo: „z Bogom!“ Nam nenavaden, a primeren je pozdrav za slovó, občájen Angličánom, Holandcem in Švedom. Ta ljudstva mnogo jadrajo po morji, zato si želé: „fare well,“ rekše: „srečno vozi.“

V obče si radi želimo telesnega zdravja in dobre sreče. Tak pozdrav se sliši malo ne mej vsemi evropskimi ljudstvi, posebno često mej Slovani. Neko osobitost imajo Rusi, govoreči: „proščaj,“ (oprósti), in tudi mi Slovenci, kedar velimo: „nič za zlo.“ Zdi se mi, kakor bi hotel Slovan opróstíla prositi, ako je znancu mej pogovorom v naglici morebiti rekel terdo besedo.

Navadni a malo tehtni pozdrav: „dobro jutro, dober dan, dober večer, lahko noč,“ slišimo povsod mej omikanci. Omika ima to svojstvo, da odbrúša posebnosti raznih ljudij in narodov ter je kar dlje tem bolj jednači. Velike dobrote res daje večja izobraženost, a pozdravljanju nij koristna. Lepi pozdravi se odpravljajo a prazna beseda se v navado rine.

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Lisica.

(S podobó.)

Lisica (*Canis vulpes*) je mej našimi gozdnimi zvermí najznánejša in zeló razglašena. Znete jo uže iz mnogih basnij in pripovedek. Telo ima šibko in vitko, noge tenke in kratke, a glavo široko z dolgim, tenkim gobčkom na konci. Ušesi sta koničasti, pod čelom se svetita bistri poželjívi očí, in kedar koli zine, pokažeta se dve versti belih, ostrih zob. Lepo jej prístoji dolg metlast rep, ki ga za soboj vlačí, kedar počasi hodi, a v teku ga privzdigne. Oblečena je v rujav kožuh; samo na persih je bela a po trebuhu sivkastobele dlake. Po letu

dlako izpremení ter je vedno taka, da jo človek težko loči od listja, trave ali zemlje.

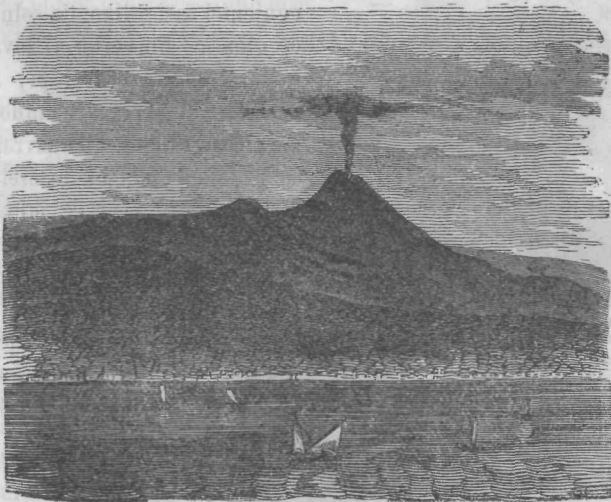
Lisica živi daleč po svetu, kajti razven vse Evrope se nahája tudi v severnej Afriki, zapadnej Aziji in v Ameriki. — Pod zemljó si izkoplje stanovanje, do katerega ide vselej po več vrat. Če kje stakne jazbeca, zapodí ga iz jázbine ter se preséli vánjo. Jazbec nejevoljen ostávi domovíno ter si gre druge iskat.

Lisica je zeló požrešna in kervoloka žival. Po dné leží doma a po noči hodi na lov ter ide za zajci, kunami in sernéti; niti golobov, gosij in kúretine se ne ogiblje. Loví tudi miši, preganja ptiče po germovji, išče si gnjezd ter izpije iz njih jajca in često ujé tudi mladiče. Za silo pobira červe, kobilice, hrošče in drugo lazníno. Pripoveduje se, da jej posebno ugaja sladko ovočje in grozdje po vinogradih. Ob gorskih potocih preží na ribe, zagrabi raka, in ako čuti ptico na vodi, plava daleč do nje. Često se pritepe do samotnih hiž, stikáje za perutnino, in če utegne, zakolje več nego potrebuje. Dogodilo se je uže često, da je po dné prišla na dvorišče in ljudém izpred očíj odnesla kokoš.

V berlogu skotí lisica na pomlad navadno po 4 do po 6 slepih lisíčet, katerim je skerbna mati. Za prva do malega nikoli ne gre od njih in lisják jej donaša potrebne hrane. Kedar starka čuti mladičem opasnost (nevarnost), prenese je v gobci drugam. Ko lisíčeta malo odrastó, hodita oba stara na lov in se jim vračata z raznim plenom; ako se dá, tudi prineseta živo miš ali živo zajče.

Največji lisičji sovražnik je človek; preganja jo vse leto. Kakor volkovom, tako je tudi njej zmirom napovedana vojska; a največ se jih vendar po zimi pobije. Lisičje meso je terdo in žilavo ter smerdí. Lisičjo mast so nekedaj lovci drago prodajali in jo sem ter tja še prodajejo v razno katera domača združila. Lisičja koža je dobro kerzno.

Ognjeníki.

liti o prirodnej krasoti. A kaj je grom, kaj silni viharji, primerjeni onim strašnim

Ako vam je do tega, preljubi otroci, da spoznate modrost in dobroto božjo, idite z menoj v prekrasno naravo, gledat, kako lepo in modro je vse uréjeno! A kakor nam je narava mila in draga, takisto nam tudi utegne biti kvarljíva. Pomislite, kedar se černi oblaki razgernó po nebu ter grom zabobní v zraku in silni viharji previjajo drevje, kako vas je strah po vsem telesu, da se vam v tem hipu ne ljubi mis-